

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58 - GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 488874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abbon. Dovenetel weg 57a 's-Gravenhage Tel: 684541

Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 070 - 275154

W E E K B L A D

=====
nadruk verboden

21e jaargang nr. 24

=====
18 februari 1977

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Zoals u bekend zal zijn, zijn wij, sprekers van deze groep, niet alwetend of onfeilbaar. Denkt dus zelf na over alles, wat besproken zal worden.

Ons onderwerp van heden avond dient van meer geestelijke aard te zijn. Ik koos daarvoor als titel:

W I E B E N I K ?
=====

Het is natuurlijk geen: wie van de drie. De vraag is altijd weer: wie van de vele gestalten ben ik werkelijk? Waarbij, zoals u zult begrijpen, ik het niet alleen maar over mijzelf heb.

De doorsnee mens beziet zichzelf op een nogal wat zonderlinge wijze. Elk van ons kent een groot aantal vermommingen, die wij als "ik" aantrekken, wanneer ons dit zo uitkomt.

Onvoorstelbaar? Denkt u dan even aan de jeugdigheid, die 'n oudere en wat rheumatische man pleegt aan te trekken op de ogenblikken, dat hij weer eens als een jonge bok zou willen grazen tussen jeugdige bloemen. De beschouwer ontdekt, dat de man op dergelijke ogenblikken zowel zichzelf en zijn mogelijkheden, als de rest van zijn bestaan, zich anders voorstelt dan voor hem redelijk en normaal is.

Zo zijn er ook mensen, die ter kerke gaan, terwijl je een soort was over hun wat scherpe trekken ziet zakken: de vroomheid is voor hen opeens het enige kenbare facet van de persoonlijkheid. Een was overigens, dat snel weer pleegt te verdwijnen. Sommigen, die daarmee meer haastmaken, wassen het na de dienst zelfs af met alcohol.

De vraag "wie ben ik" kun je echter nooit juist beantwoorden, wanneer je alleen maar naar dergelijke uiterlijkheden kijkt. De mens, die zichzelf alleen maar tracht te evalueren aan de hand van hetgeen hij voor de buitenwereld voorstelt, vergist zich over het algemeen schromelijk in zichzelf en zelfs in zijn medemensen, waarvan hij meent, dat zij hem zullen zien

zoals hij zichzelf ziet - en dit is zeer zeker nooit het geval.

Denk aan de wat oudere vrouw, die zich nog in mini kleedt en jeugdig gedraagt. Zij meent, dat anderen haar nog als jongzien, als iemand, die nog best meetelt, kan gelden. Het zal voor haar dan ook een hele klap zijn, wanneer zij de opmerkingen van sommige voorbijgangers moet aanhoren, die verkeerdelijk menen reeds buiten gehoorsafstand te zijn.

Ons gaat het altijd weer ongeveer op de zelfde wijze. Wij willen in het leven maar al te graag een bepaalde gestalte uitbeelden. Al zult u het leven niet bepaald als een film of toneelstuk beschouwen, toch bent u, zoals ieder mens, ergens een beetje een acteur of actrice.

Wat is de werkelijkheid echter, wat is het werkelijke ik? Indien wij dit willen weten, zullen wij van ons gedrag en gevoel eerst al die reacties moeten aftrekken, die zuiver lichamelijk zijn.

Het is u duidelijk, dat omstandigheden, zelfs koude of grote hitte, invloed zullen uitdrukken in de wijze, waarop u zich gedraagt zowel als in uw humeur.

Dergelijke dingen zijn in feite van minder belang. Zij zijn meer uiterlijke facetten, die door de stof bepaald worden. Dit geldt gemeenlijk ook voor het i.q. Wat, zoals u weet, intelligentiequotient betekent. Ik vraag mij alleen af, hoe intelligent degene is geweest, die dit als belangrijkste maatstaf voor menselijke waarde en vermogen heeft ingesteld. Volgens mij was diens eigen i.q. beneden peil.

Want de wijze, waarop u parate kennis en kombinatiemogelijkheden in uw eigen wereld binnen u kunt bevatten, zegt, over hetgeen u in feite bent, ook niet veel. Het is gemeenlijk niet veel meer dan een geheugenkwestie, zodat een jezelf op grond hiervan waarden niet bepaald tot goede zelferkenning zal voeren.

Wel bezien blijft er in feite maar één enkele maatstaf over, die de mens kan hanteren, wanneer hij zichzelf de vraag stelt: wie ben ik eigenlijk?

Men noemt die maatstaf met een mooi woord wel eens: empathie. Het is 'n je één gevoelen met anderen of het andere. Naarmate u nu beter in staat bent u één te gevoelen met bepaalde facetten van uw wereld, zult u gelijktijdig uzelf hierdoor nader uitdrukken en bepalen volgens uw werkelijke wezensinhoud.

De formulering is u mogelijk wat te moeilijk. Wanneer ik dergelijke dingen zeg, krijg overigens ook ikzelf soms het gevoel, dat ik zit te citeren uit een leerboekje. Wat toch niet het geval is. Ik spreek uit en over een levende werkelijkheid.

Toen ik hier op weg was naar deze seance - want ook wij gaan op weg, al verplaatsen wij ons wel wat anders dan u pleegt te doen - kwam ik een collega tegen, die juist een duits medium had bespeeld. Hij was zelfs eens een fransman, zodat hij het gevoel van een gebroken tong daaraan had overgehouden.

Hij merkt mij op en zegt tot mij: Zo, ga jij weer eens verdraagzaam doen? Waarop ik repliceerde: Je vergist je in de persoon, maar voor de rest heb je gelijk.

Zegt hij tot mij: Dan moet je de mensen toch eens vertellen, dat verdraagzaamheid inféite alleen maar een pleister is op een wonde, die niemand wil zien.

Ik dacht, dat dat mogelijk wel iets zou zijn. Hij wilde

reeds verder gaan, maar ik besloot de mogelijkheid geheel uit te buiten. Dat kon, want tijd is bij ons gelukkig iets anders dan bij u, zodat dit alles minder tijd nam dan enkele woorden mij op dit ogenblik reeds kosten in uw termen.

Ik vroeg hem: Wat is dan volgens jou de persoonlijkheid van de Orde der Verdraagzamen? Waarop hij sprak: Blij dat je mij dit vraagt. Maar mogelijk ben ik nog onder de invloed van mijn laatste seance.

Dat klopte wel, dat kon ik merken aan de wijze, waarop hij zich uitdrukte. "Eigenlijk", zo vervolgde hij, "bestaat volgens mij de Orde der Verdraagzamen uit mensen, die de verdraagzaamheid bewonderen in zichzelf, eisen in anderen en alleen dan werkelijk beoefenen, waar zij op hun leensweg geen noemenswaardige weerstanden ondervinden".

Tamelijk hatelijk volgens mijn mening, want ook ik ben uiteindelijk lid van die Orde. Maar ik meende zijn opmerkingen niet geheel als juist op mijzelf te behoeven betrekken. Hij had mij uiteindelijk ook met god aangesproken en dat is wel vleiend, maar niet juist, wanneer het gaat om een eenvoudige voetknecht in de geest.

Maar na enig denken wilde ik toch toegeven: ergens heb je wel gelijk. Alles wat wij doen, denken en nastreven geeft tevens iets weer, wat wij voor onszelf begeren.

Wat is dit begeren dan? Natuurlijk, je wilt iets manifesteren. Je wilt het grote magische geweld door laten breken in de wereld, lammen laten lopen en dat op een andere wijze dan Uilenspiegel in zijn dagen gedaan zou hebben. Ofschoon hij met zijn methode meer bereikte dan menige paranormale genezer en een resultaat boekte, dat, toegepast in deze dagen - een grote besparing voor de ziektekostenverzekering zou betekenen.

Kent u dit verhaal niet? Hij deed, alsof hij dokter was en fluisterde de patiënten toe: Als ik u was zou ik zorgen, dat ik hieruit kwam. Want morgen gaan zij tot lering en vermaak van de studenten allen, die nog hier liggen, opensnijden ...

De mensen in die dagen beschouwden zichzelf kennelijk zo ongeveer als een hedendaagse besloten vennootschap: voor opening van zaken voelden zij niet veel, dus strompelden zij heen.

Om op het onderwerp terug te keren: wij willen allen wel iets bereiken, wij allen zouden wel iets willen zijn, iets waar willen maken. Het is daarbij vreemd, maar niet onverklaarbaar, dat wij daardoor in het geheel van het leven steeds weer partij gaan kiezen.

Indien een dergelijk partijkiezen in de stof niet gebaseerd is op de mogelijkheden van persoonlijk gewin of een persoonlijk verlies, dan zegt de keuze ook iets omtrent onszelf.

Wanneer iemand zegt: de stakers hebben gelijk, terwijl hij daarmee niet te maken heeft, dan kiest hij. Volgens mij heeft hij daarmee overigens ongelijk, maar ik ben dan ook al een tijd dood. Wat ik gemeen heb met staatslieden als Colijn. Wij zijn er, vanuit menselijk standpunt bezien, dan ook steeds beter op geworden.

Overigens wil ik hier geen werkelijke vergelijking maken tussen deze man en mijzelf. Maar hij is nu tenminste niet meer voortdurend in de olie...

Wat mij betreft liggen de zaken als volgt: Wanneer u kiest voor de stakers, terwijl u er in feite niets mee te

maken hebt, kiest u tegen de bestaande orde. Dit is een deel van jezelf. Je voelt je eigenlijk tendele uitgedrukt, in hetgeen die stakers doen. Wat neer kan komen op een verzet tegen de bestaande maatschappij, of een uitvloeisel van een in je bestaand gevoel van hulpeloosheid.

Anderen zullen het gevoel hebben, dat die stakers onjuist handelen en opmerken: laten die luie donders maar werken voor hun geld. Dat gesputter, die neiging om steeds meer te eisen, maakt alleen maar, dat alle vaste waarden in de gemeenschap, zoals geld, voortdurend minder waard worden.

Een standpunt, waarvoor ik in mijzelve enig begrip ontdek. Maar wanneer degene, die zo reageert, daar in feite niets wijzer of armer door kan worden, kiest hij kennelijk voor een gezagspositie. In feite kiest hij vooral tegen een aantasting van het bestaande gezag.

De redenen voor een dergelijke keuze kunnen meerdere zijn, maar worden achterhaalbaar, wanneer je beseft, waarom je in bepaalde zaken stelling neemt.

Want uit het voorgaande zal u wel duidelijk zijn geworden, dat iemand, die een keuze maakt, niet alleen maar een standpunt inneemt tegenover de buitenwereld, maar wel degelijk ook iets zegt, omtrent hetgeen hijzelf is.

Nu moet u niet denken, dat ik u hier precies uit de doeken ga doen, wat ikzelf ben. Zo gek ben ik nu ook weer niet. Maar ik wil wel trachten u wat verder op weg te helpen, indien u werkelijk streeft naar enige zelfkennis.

Er zijn meer van dergelijke zaken. Er zijn mensen, die kennelijk een sterke behoefte hebben aan God. Ik zal dit niet afkeuren of als iets bijzonders beschouwen: er zijn uiteindelijk ook veel mensen, die een diepgevoelde behoefte koesteren t.a.v. het winnen van een hoofdprijs in een loterij. Zij krijgen die natuurlijk ook niet, maar de behoefte kan ik mij verklaren.

Men wil a.h.w. eigen gevoelens van onvolledigheid compenseren. En naarmate men die god dichter bij de mens ziet staan en meer diktatoriaal uitbeeldt, wordt ook duidelijk, dat deze mensen eigen tekortkomingen willen wegwerken en compenseren door zich te beroepen op een almachtig iets, wat hen - nu of in het hiernamaals - zal rechtvaardigen en zo de noodzaak, zelf geheel bewust en juist te reageren, min of meer wegneemt.

Wat dit rechtvaardigen betreft, zullen zij overigens wel lelijk op hun neus kijken, die dergelijke mensen ongetwijfeld nog lang na de overgang menen te bezitten.

Aan de andere kant kunnen er ook mensen zijn, die stellen, dat er geen God is. Zij wijzen gemeenlijk het bestaan van hogere machten of God af, omdat zij ten koste van alles zichzelf tot arbiter in eigen leven willen maken en geen verantwoording voor eigen leven en daden wensen af te leggen. Een dergelijke mens ontkent, omdat hij eigen macht en betekenis wil bevestigen. Wat wijst op groot zelfvertrouwen, maar gelijktijdig een bewijs vormt voor een sterk wantrouwen, een zich bedreigd gevoelen door alles, wat ook maar iets sterker of anders is, dan men zelf meent te zijn. Dit ongeacht de redenen, die voor het niet geloven in God zullen worden aangevoerd.

Wanneer je bereid bent je beweegredenen voor het maken van een bepaalde keuze na te gaan, kom je zeker tot een betere kennis omtrent eigen ik.

Een veel voorkomende soort mensen redeneert: het is in feite niet zo belangrijk, wat er gebeurt. Het is alleen maar belangrijk, dat ik volgens eigen besef zo juist mogelijk leef. Op het eerste gezicht een zeer bewust standpunt. Maar er blijken bij nadere beschouwing ook onder hen verschillende soorten motieven te bestaan.

Er zijn mensen, die onder een: "wanneer ik maar volgens eigen besef zo goed mogelijk leef", vooral een pecuniaire situatie omschrijven. Hun stelling blijkt in feite te betekenen: Wanneer ik maar heb, wat ik wil, komen anderen er niet zozeer op aan.

Een andere richting van denken stelt: Het leven is een spel. Voor mij is het belangrijkste, dat ik daarin leef, dat ik er een zekere vreugde in ken.

In beide gevallen zeggen de mensen ook iets omtrent zichzelf. Trek uw konklusies niet al te snel. Het is natuurlijk dwaasheid iemand, die een grote bewondering koestert voor Albert Schweitzer, aan te zien voor een aankomende lasser.

U snapt mij niet? In het Duits is een Schweitzer een lasser. Mogelijk is deze Duitse woordspeling de oorzaak van een niet aanslaan van de grap. Maar had ik over een aankomende Albert gesproken, dan hadden de meesten onder u onmiddellijk aan een kruidenier gedacht. En wat de man ook is geweest, een kruidenier of krentenweger was hij zeer zeker niet.

Toch zult u nu wel begrijpen, waarom het mij gaat: De vraag, wat u afwijst, wat u bewondert, wat u eigenlijk zoudt willen zijn en met welke zaken u zich verbonden gevoelt.

Dus vragen als: bent u voor de politie, of voelt u meer voor degenen, die zonder vergunningen protestmarsen houden? Wat ziet u als belangrijk in uw leven?

Dit zijn zaken, die je zelfs als mens voor jezelf toch wel enigszins juist kunt konstateren. Indien je tot jezelf moet zeggen, dat je steeds weer in opstand bent, dan zeg je in feite ook tot jezelf, dat je bang bent voor gezag. En dat moet een reden hebben, dat is wel duidelijk.

Opstand is altijd weer een poging, het gezag van anderen teniet te doen, om zo zelf gezag te krijgen. Wat overigens niet alleen maar op openlijk je vezetten berusten zal. In de politiek b.v. zal men een tegenstander bijvallen op ogenblikken, dat men het in feite geheel niet met hem eens is, alleen maar in de hoop, dat hij je daardoor macht zal verlenen, zijn verder handelingen te beïnvloeden.

Het geheel kun je volgens mij nog het beste omschrijven als een erkennen van alles, waarmede je je verwant gevoelt en daardoor ook beseffen, wat jouzelf beheerst en wat jijzelf bent.

Gelijktijdig zul je tot een besef komen van alles, wat je in het leven afwijst, de betekenis hiervan beter omschrijven en zo juister kunnen omschrijven, wat er in jou niet bestaat, of wat je voor jezelf vreest - beide erkenningen zijn hierbij mogelijk.

Dan blijkt de vraag "wie ben ik" veel gemakkelijker te beantwoorden dan menig een schijnt te denken. O, wat ik u voorleg is zeker geen volledig "ken u zelve". Maar wanneer je daaraan wilt beginnen, heb je de eerste levens nog wel werk aan de winkel. Gewoon weten, wie en wat je werkelijk bent en wilt, beseffen, wat je in beweging brengt, wat je inspireert en emoties pleegt te wekken, die juist even boven het zuiver lichamelijke

is echter reeds op eenvoudige wijze bereikbaar.

Je leert beseffen, wat in jou de droombeelden en fantasien doet ontstaan, waaraan je je soms overgeeft. Zeg in dit verband dan eens even niet, dat dit alles alleen het werk is van de geest, je eigen krachten, of je verborgen genialiteit. Want dat zijn in dit geval niet veel meer dan dooddoeners, waardoor je jezelf ontslaat van de noodzaak de werkelijke oorzaak te beseffen.

Het gaat er niet om, welke kracht er in u werkt of speelt, maar om te beseffen, wat u zelf zo ongeveer bent. En u kunt alleen een bepaalde kracht representeren, een denkbeeld juist ontwikkelen en uitdragen, wanneer het op de een of andere wijze ook een deel van uw eigen wezen vormt, zelfs wanneer externe invloeden de uiting mede tot stand helpen brengen.

Laat mij een voorbeeld zoeken. U hebt wel eens naar t.v.reclame gekeken. Is het u wel eens opgevallen, dat al die mensen, die zo ontzettend enthousiast doen t.a.v. wasmiddelen of nieuwe koekjes enz., gemeenlijk zo onecht, zo gekunsteld overkomen? De enige uitzondering vormen mogelijk de mensen, die een mona-toetje trekken. Die komen er kennelijk eerlijk vooruit, dat zij altijd weer voor gek staan.

Ik wil u hierbij wijzen op de onoprechtheid, die van bijna al die reclames op de een of andere wijze uitstraalt. Zelfs de jongelieden en jongedames, die dartelend en zingend of slogans roepende rondhuppelen op het schermpje, doen dit met een bestudeerdheid, alsof zij willen zeggen: Het is maar een rol, die ik speel en die mij in ieder geval iets oplevert, wat ik wel wil hebben. Dank zij deze aanbeveling krijg ik de kans zelf iets beters te kopen dan deze rommel.

Let er maar eens op. Dat gekunstelde zie je in vele andere gevallen eveneens: sommige predikanten b.v. hebben het ook in sterke mate. Wanneer je het innerlijk niet meer geheel eens kunt zijn, met wat je zegt en doet, ga je duidelijk op een voor anderen kenbare wijze komedie spelen.

Wanneer u dit bij u zelf ontdekt, raad ik u overigens niet aan anderen daarop attent te maken. Want dan zult u de rest van de tijd bezig kunnen blijven met het ontkennen van de juistheid in hun gevolgtrekkingen.

Voor jezelf weet je heus wel, wanneer dit het geval is. Vraag je dan eens af, waarom je op dat ogenblik die komedie speelt. Waarom doe ik, alsof ik iets wil of iets ben, wat ik in feite niet wil of niet ben. Vraag u dat eens af.

En beroep u dan vooral niet op leuzen als: dit is nu eenmaal mijn plicht, of: dit is nu eenmaal mijn taak. Vraag je eerlijk af: Waarom doe ik dit zo? Wat is er, wat ik op de een of andere wijze zo hoop te camoufleren. Op deze wijze kom je tot een beter beseffen van hetgeen jezelf bent, vreest, wilt.

Het is dus vooral een kwestie van oprecht zijn tegenover jezelf. Wanneer je wilt weten, wie en wat je bent, moet je ook het volgende onthouden:

Zolang je maar je mond weet te houden over de ontdekkingen, die je bij jezelf doet, kan er niets hierdoor veranderen of gebeuren. Het is dus dwaas om bang te zijn, je eigen ik eerlijk en zonder voorbehoud onder ogen te zien.

Je kunt op deze wijze weten, wie en wat je bent, ook al valt het beeld, dat je verkrijgt soms wel eens wat tegen.

U, mijne heren, meende misschien voorbestemd te zijn tot napoleontische bereikingen op het een of andere gebied en na enig zelfonderzoek moet u toegeven, dat gezien de pantoffels van luiheid, waarmede u zich bij elke mogelijke gelegenheid bekleedt, een napoleontische carrière voor u onmogelijk kan zijn weg gelegd.

Maar dan weet je tenminste, waaraan je toe bent. En in je ik zijn er ook verschillende van die zaken, die je beter op hun werkelijke waarde kunt leren schatten, indien je enige harmonie en vrede voor jezelf wenst te bereiken.

Soms hebben mensen een soort innerlijke, flitsende beleving. Een konfrontatie met het licht, een innerlijk verbluft zijn, waardoor je alles voor een ogenblik vergeet.

Vraag u in dergelijke gevallen nu eens niet af, hoe dit kon ontstaan, welke stoffelijke of geestelijke werkingen hierbij wel betrokken zullen zijn geweest. Houdt u eens bezig met de bereikte toestand zelf.

Vraag u af, wat er voor u belangrijk was, voor u die toestand bereikte. Op welke wijze bent u tot die toestand gekomen. Een antwoord op deze vragen geeft aan, wat voor u de beste richting is om tot harmonie te komen.

Nu blijkt, dat de één mogelijk een dergelijke beleving krijgt, wanneer hij krab gegeten heeft en gaat slapen, terwijl een ander hiertoe alleen komt na langdurige meditatie en een derde de toestand bereikt, dankzij een spreuk, die hij voor veel geld heeft gekocht. Mompelt hij deze spreuk op de juiste wijze, dan valt hij niet alleen in slaap, maar beleeft innerlijk ook nog het een en ander.

Vraag u niet af, wat beter is, wat meer "standing" heeft, maar alleen, wat voor u werkt in de begeerde richting. Erken, dat dit voor u de weg is tot harmonie en innerlijke verlichting. Wanneer je eerlijk toegeeft, wat voor jou een toestand van vrede en harmonie het snelste doet bereiken, kom je weer tot een beter besef van je eigen wezen.

Ik zal maar weer een voorbeeld nemen, dat u kent: een voetbalveld. U ziet, dat een man een sliding maakt, zelf op de grond terecht komt, nadat hij de tegenstander bijna het scheenbeen verbrijzeld heeft, zodat deze opeens overgaat naar een show van volksdansen. De eerste echter strekt zich lijdend uit om de scheidsrechter duidelijk te maken, dat hij degene is, die ten onrechte persoonlijk aangevallen werd.

Maar kijk nu eens goed. U zult zien, dat de man eerst even kijkt, waar de scheidsrechter zich bevindt, voor hij begint op overtuigende wijze te lijden. Het opzetje is duidelijk en ook de reden.

De man deed dit, omdat hij eenvoudig niet goed genoeg kan voetballen om de ander op een eerlijke wijze de bal te ontnemen. Waarbij het de toeschouwers vaak ontgaat, dat de "handige" speler zich door zijn trucs in feite tot de mindere van zijn tegenstander verklaart, ook wanneer hij spreekt over tactiek en spelinzicht. In feite zag hij eenvoudigweg geen andere kans. Wat betekent, dat de ander op dit ogenblik in feite zijn meerdere was.

Indien je zelf in een dergelijke situatie verkeert, moet je altans jezelf toegeven, dat dit het geval was. Je kunt de schuld natuurlijk bij anderen zoeken, maar in feite geef je zo jezelf alleen maar een brevet van onbekwaamheid.

Of neem een modeshow. Ook hier is zelfkennis een eerste voorwaarde om een zo goed mogelijke keuze te maken, zelfs wanneer je soms iets kiest, wat wel mode is, maar je in feite toch niet zo geheel past, dames. Geef jezelf dit toe.

U weet trouwens, dat mode niets anders is dan de kunst om anderen zover te krijgen, dat zij voor gek gaan lopen. Zo hoop je een trend te scheppen, waardoor steeds meer mensen op dezelfde wijze gek worden. En wanneer er voldoende mensen zo gek zijn geworden, zul jij- tenzij je gek bent- daaruit een goede verdienste verwerven, zo goed, dat je de nodige kosten kunt maken, die nodig zijn om het proces te herhalen.

Wanneer je jezelf wilt leren kennen, moet je ook eens nagaan, hoe je in feite reageert. Ga je met gedachten en daden vooral in de richting van zaken, die feitelijk voor u onbereikbaar zijn? Dan hebt u kennelijk een verkeerde voorstelling van uzelf. Wanneer faalt u hierdoor? Hoe weet u soms, ondanks alle nadelen toch nog te slagen?

Vragen, waarop een antwoord van groot belang kan zijn voor een ieder, die zelfkennis nastreeft. Want een streven in een richting, waarin je niet kunt slagen, of een voortdurend je inspannen om iets te bereiken, wat in feite niet tot de mogelijkheden voor jou behoort, kan alleen zinvol zijn, wanneer je daarvoor ook innerlijk enige reden hebt. Het kennen van die redenen kan voeren tot een je juister aanpassen aan je mogelijkheden.

Want alle streven heeft ook innerlijk een reden. Het gaat om iets, wat in je innerlijk leeft en wat je ten koste vaak van alles, wilt manifesteren.

Nu ik probeer de zaken zo duidelijk mogelijk uit te leggen. Blijkt mij, dat ik mij in allerhande diepzinnigheden en moeilijkheden zal moeten gaan storten om voor u uit een veelheid van mogelijk niet geheel geslaagde voorbeelden de essentie kenbaar te maken van alles, wat ik probeer u te zeggen. Gezien uw reactie is het geheel tot nu toe ten hoogste geschikt als een praatje van een premier voor pers of t.v.: veel mooie woorden en weinig of geen algemeen begrijpelijke en beslissende inhoud. Ik zal trachten mij verder uit te drukken als een nijldige premier in een vergadering van de ministerraad.

Wie ben ik. Het is een kwestie van erkennen, waarmee je je verbonden gevoelt. De zelfkennis neemt toe, wanneer men ook het waarom van die verbondenheid gaat beseffen.

De verbondenheid is altijd de belangrijkste zaak. De redenen voor die verbondenheid kunnen wij vaak er wel bij verzinnen, maar het feit zelve niet.

Vraag je af: wat beleef ik innerlijk? dus niet hoe beleef ik iets innerlijk, of waar komt een dergelijke beleving vandaan, maar kort en goed: wat beleef ik innerlijk?

Wat je innerlijk beleeft, is n.l. gebaseerd op een in werking treden van kwaliteiten of eigenschappen, die in het ik reeds bestaan.

Vraag je af, welke keuze je gemeenlijk maakt, wanneer je voor een keuze wordt gesteld, waarbij eigen belang niet of practisch niet betrokken is. Dit zegt u, welke eigenschappen u bezit, daar u zich in deze gevallen identificeert met bepaalde groepen of denkbeelden en dit niet zult doen, tenzij in u vergelijkbare waarden aanwezig zijn.

Vraag je af, waarom je sommige argumenten zonder meer aan kunt horen, terwijl je tegenover andere argumenten van gelijksoortige waarde en redelijkheid onmiddellijk in het geweer komt en met alle krachten probeert daaruit iets anders te maken, dan bij de stelling werd beseft.

Een vraag, die op zich mogelijk niet zoveel hout schijnt te snijden, tenzij u bereid bent toe te geven, dat u vooral in verzet zult komen tegen zaken, waarmee u het innerlijk erg moeilijk hebt.

Uit dergelijke konstateringen en vragen ontstaan vele kleine vaststellingen, die deel uitmaken van de legpuzzel van het werkelijk ego. Want al die dingen ben je ook, die zijn deel van jezelf, zoals alles, wat je buiten je erkent en waarmee je je verbonden kunt gevoelen, ook een deel van jezelf weergeeft.

Er komt dan een ogenblik, waarop je jezelf de vraag dient te stellen, waarvoor je **eigenlijk** werkelijk bang bent. Sommige mensen hebben b.v. een grote angst voor spinnen, anderen vrezen muizen enz. Dit zijn uiterlijkheden, maar je hebt er innerlijk een relatie mee, zij het in het stoffelijke bewustzijn, of in ander delen van het ik. Elke **angst** kan alleen bestaan, wanneer zij innerlijk verbonden wordt met denkbeelden, emoties en beweegredenen, die normaal en voortdurend in dit ik aanwezig zijn, maar in deze vorm door een uiterlijkheid tot uiting komen.

Ben je b.v. bang voor de hel en houd je je voortdurend er mee bezig de hemel te verdienen, dan moet je er innerlijk wel van overtuigd zijn, dat je die hel meer dan verdient. Anders zou je zoveel moeite niet doen. Waar of niet. Maar dan moet voor dit afwijzen van eigen wijze van leven en denken ook een verdergaande reden aanwezig zijn.

Wat doe je om aan angsten te ontkomen, hoe probeer je die te overwinnen en hoe en onder welke voorwaarden ben je bereid het gevreesde onder ogen te zien?

Ook dit helpt je jezelf beter te leren kennen. Zo verdergaande komt er zelfs een ogenblik, waarop je jezelf toe zult moeten geven: Ik heb een bepaalde voorstelling van het hogere, maar deze is mede gebaseerd op de kwaliteiten en eigenschappen, die ikzelf meen te bezitten of wens te bezitten.

Alleen daar, waar het hogere voor mij onomschrijfbaar en onbepaalbaar wordt, een beleving, die **eigenlijk** niet eens meer redelijk omschrijfbaar is, bestaat de mogelijkheid, dat ik werkelijk een hogere fase van bestaan beleef of het hogere ontmoet. In alle andere gevallen projecteer ik alleen mijzelf zonder eigen besef tekortkomingen om mij aan een beeld van iets wat meer is en kan, dan ik van mijzelf veronderstel, vast te kunnen klampen.

Besef, dat elke duisternis, die je beleeft, zolang je dit nog beseft en je daarover beklaagt, geen werkelijke duisternis is, maar eenvoudig een deel van eigen wezen, dat je niet als deel van het ik wenst te aanvaarden. Op het ogenblik, dat het duister je zo volledig omgeeft, dat je ook jezelf niet meer beseft en kent, bevind je je in een werkelijke duisternis van hooggeestelijke kwaliteit.

Ook hier geldt weer: alles, wat in mij leeft, of weerklank vindt in mijn persoonlijkheid, zal voor een zeer groot deel mede kunnen worden herleid tot mijn persoonlijke kwaliteiten en eigenschappen.

Sommigen zullen het wat vreemd en onwerkelijk vinden , wanneer ik stel: Sommige mensen willen hun aardse belevingen en voorstellingen opleggen aan een wereld, die zij in wezen niet kennen. Maar dit is waar, niet alleen in uw wereld , maar zelfs bij hun sterven.

Er zijn mensen, die speciaal willen worden afgehaald door de een of andere aartsengel of door een oude bekende. Al deze mensen maken daardoor hun overgang moeilijker dan nodig is. Zij realiseren zich niet, dat zij daarmee geen invloed hebben op de werkelijkheid, maar dat zij wel door deze instelling weer iets duidelijk maken omtrent zichzelf.

Wil je door een engel worden afgehaald, dan wens je een erkenning van je belangrijkheid, zeker bij je dood. Dientengevolge zal duidelijk zijn, dat je een waan in de plaats van een werkelijkheid hebt gesteld. Want de wens alleen maakt reeds duidelijk, dat je innerlijk eigen onbelangrijkheid aanvoelt.

Waarom wil men afgehaald worden door een bepaalde figuur? Indien men uitgaat van de betekenis, die een dergelijke figuur in leven of denken voor een mens heeft gehad, kom je als vanzelf tot een vaststelling van de werkelijke betekenis , die dood , overgang, voor jou heeft.

Hoe hoger de autoriteit is, die men als gezel tijdens het sterven meent te moeten verwachten, hoe meer men van eigen onvermogen overtuigd is en niet beseft, dat men ook vanuit zich eenvoudig na de dood verder kan leven.

Hoe meer je aandringt op een bepaalde persoonlijkheid als gezel bij het sterven, hoe meer je ook kenbaar maakt, dat je een compensatie zoekt voor bepaalde trekken in eigen ik, die je wel ergens beseft, maar van welke je het bestaan toch noch aan jezelf, noch aan anderen zult willen toegeven.

Wij worden met dergelijke toestanden regelmatig geconfronteerd: wij hebben nu eenmaal een soort afhaalploeg. O, wij proberen natuurlijk zoveel mogelijk een ieder te helpen. Maar wij kunnen iemand alleen werkelijk helpen op grond van 'n harmonie tussen ons en het innerlijk van de betrokkene.

Ik kan iemand helpen, wanneer deze sterft, mits ik met deze persoon harmonisch ben. Wanneer deze persoon echter begint te bepalen, wie en wat ik moet zijn, hoe ik moet zijn, kan ik veelal al geen antwoord meer geven, dat begrepen wordt. Ik word, ondanks mijn goede wil afgestoten door het vele, wat niet met de werkelijkheid van mijn wezen in overeenstemming is.

Bij u geldt iets dergelijks. Wanneer u overgaat, zult u alleen dié entiteiten kunnen ontmoeten en dié krachten kunnen beleven, waarmee u harmonisch bent. U kunt zelfs alleen in de sferen die wereldvoorstelling beleven, die overeenstemt met de wezenlijke inhoud van uw ik. Dus met datgene, wat u wezenlijk bent en niet datgene, wat u voorgeeft, desnoods ook tegenover uzelve, te zijn.

Op geen enkele wijze kun je de afstemming, die zo ontstaan is, veranderen, of de gevolgen daarvan door emoties of anderszins compenseren. Je kunt alleen maar jezelf zijn.

Daarom is niet alleen voor het stoffelijke leven, maar ook tijdens het sterven en in de tijd daarvan de vraag " wie ben ik" erg belangrijk.

Wilt u tot een begrip komen van uzelf, kijk dan niet

alleen maar naar hetgeen u doet in het leven. Kijk ook naar je bedoelingen, je mogelijkheden. Want hetgeen je tot stand brengt, wordt maar al te vaak mede bepaald door materiële omstandigheden, gebrek aan weerstand, of verkeerde inzichten.

De stoffelijke resultaten zijn oorzaak en gevolgswerkingen. Voor een goed begrip van jezelf is het veel belangrijker te zien naar harmonie en disharmonie, naar hetgeen u aantrekt en alles, wat u afwijst, of waarvan u de betekenis ontkent.

Dit zijn de zaken, die u helpen te begrijpen, welke krachten er vanuit u werkzaam zijn. Het besef van de krachten, die vanuit u werkzaam kunnen zijn, geeft u tevens een beter beeld van hetgeen u wezenlijk bent. Al, wat je tot uiting brengt, bestaat reeds voordien in je geestelijke ik.

Soms heb je het gevoel, dat mensen denken: Mijn leven kan ik later wel nalezen in de sferen als een soort sneldrukbiografie, waarin ik dan alles kan lezen, zoals het werkelijk was. Besef wel heel goed, dat u niet alles, wat u meemaakt op aarde, werkelijk meeneemt. Alleen alles, wat u werkelijk geweest bent op aarde, dus de harmonieën en disharmonieën, die voor u een rol gespeeld hebben, neemt u mee.

Dan kunt u nog zo vaak uzelf vermommen, u voordoen als joviaal, vertrouwend, achterdochtig, strijdlustig, of iets anders, maar dat verandert niets aan hetgeen je later omtrent je stoffelijke leven zult beseffen, zo min als de inhoud van je werkelijk beleven op aarde daardoor bepaald kan worden. Dit alles zijn uiterlijkheden, die al snel wegvallen.

De harmonie in jezelf, de responsen, die je vond in de wereld en op jouw beurt aan die wereld hebt willen geven, dit antwoordspel met het leven bepaalt, wie je werkelijk bent en wat je na de dood omtrent je leven werkelijk zult beseffen.

Als echte Nederlanders zult u mij nu wel vragen: U vertelt dit ons nu wel, maar wat heb ik daar nu aan? Overigens eveneens een typische benadering van de wereld en het leven, die bepaald zal worden door kerneigenschappen van het ik.

Wat heb ik er aan, betekent voor u dus in feite: Hoe kan dit mijn relatie veranderen met de wereld, waarin ik denk te leven.

Wanneer je die vraag stelt, heb je in feite het antwoord al gegeven. Op het ogenblik, dat je beseft, dat de relatie, die je hebt met de wereld, in feite niet zo vaststaat en zo gemakkelijk kan blijven voortbestaan, als je denkt, maar toegeeft, dat je verhouding tot de wereld in feite een relatie is, die bepaald wordt door hetgeen je zelf bent, door je droom omtrent jezelf, word je mede gekonfronteerd met alle harmonische mogelijkheden, die in je leven.

Het is natuurlijk een dwaas, die stelt: ik drink geen alcohol meer, al ben ik daaraan ook nog verslaafd, omdat ik God wil zoeken. Uiteindelijk kan men Dionysos en zelfs Appolion ook in een roemer ontmoeten. Wel geldt, dat zij na een dergelijke ontmoeting Hephaistos of Vulcanus worden afgelost, die tijdelijk zijn bedrijf onder uw schedeldak gaat uitoefenen.

Je dient eerder te beseffen: Ik heb nu eenmaal bepaalde kwaliteiten en feilen. Wanneer ik die kwaliteiten beter leer kennen, al is het maar aan de hand van de keuzen, die ik in mijn leven steeds weer maak, dan zal ik mij beter kunnen afstemmen op meer kosmische waarden en mij daarvan meer bewust worden.

Dit geldt zelfs voor afstemmingen, die je meent terug te kunnen brengen tot stoffelijke konditioneringen.

Je kunt zeggen: door de keuzen, die ik maak, weet ik, waar mijn harmonische mogelijkheden liggen. Door mij hierop te richten zal voor mij een grotere mogelijkheid tot ontwikkeling naar buitentoe mogelijk zijn, terwijl ik bovendien een steeds juister besef voor de betekenissen in het bestaan verwerf.

Wanneer je een steeds beter begrip ontwikkelt voor de ware betekenis van het bestaan, konfronteer je jezelf op deze wijze ook steeds meer en steeds bewuster met de kracht, waarin en waaruit je bestaat.

Eenvoudig gezegd: de mens, die een antwoord kan vinden op de vraag "wie ben ik", kan ook zeggen: hier ligt mijn relatie tot God, hier ligt mijn harmonie met de oneindigheid, dit is mijn mogelijkheid om iets van de krachten uit de eeuwigheid af te tappen en daarmee te werken.

Dat nu is het voor u direct belangrijke. Mijn onderwerpje is niet alleen maar een poging om ook eens iets te zeggen. Het vormt gelijktijdig een soort recept:

Men neme een zuivere erkenning van al hetgeen men voortdurend bevestigt en ontkent in de wereld buiten het ik en men weet, waar eigen geneigdheden, instelling en kwaliteiten gelegen moeten zijn.

Op grond van het zo besepte richtte men zich dan tot de diepste kracht in het eigen innerlijk en men zal een antwoord op eigen bestaan verwerven, dat het ik nog net kan verwerken, zodat het daarmee zijn eigen mate van bewustzijn en kracht mee kan vergroten.

Ik heb mij wel eens afgevraagd, of het niet mogelijk zou zijn eens een receptenboek uit te geven voor de ontwikkeling en het gebruik van de geest en geestelijke krachten.

Maar vergis je niet. Anders maak je sole grillé en denk je bezig te zijn met een gegrillde ziel. Wat menige associatie wakker kan roepen. Zo denk ik wel eens, dat de gepeperde voorstelling, die bepaalde godsdiensten geven van de onderwereld, vooral zo gekruid wordt om daarmee het bederf van de grondstoffen te camoufleren.

In het verleden sprak de kok reeds: wanneer het vlees in staat van te vergaande ontbinding verkeert, voege men daaraan vele kruiderijen toe.

O, ik weet, dat u dit zo niet meer eet. Wanneer dit verschijnsel uit het verleden bij u nog eens in verschijning treedt, verbergt het zich onder de naam ragout of kroket.

Ik wil in ieder geval proberen u enkele simpele recepten te geven voor het leren kennen van eigen ik en de krachten, waaruit men leeft en waarmee men werken kan. Het eerste is het meest belangrijke recept. Een recept voor een soort geestelijke marmite- de bouillon die men trekt en op het vuur laat staan om haar later als basis voor verdere recepten en sauzen te gebruiken.

De vraag: wie ben ik? is de bron, waaruit je voortdurend kunt putten bij elke verdere bestreving en bewustwording. Het volgende is dienstig voor de vergroting van innerlijk inzicht.

Vraag je af: wie ben ik? De konstatering gedaan hebben, denke men niet verder na. Op het ogenblik, dat u toch weer kenbare denkbeelden van enige samenhang in u voelt rijzen, blijkt bepaalde redelijke processen te hebben overgeslagen.

De zo ontwikkelde gedachten past u dan toe op het probleem, dat u bracht tot het stellen van de vraag: wie ben ik? Er blijkt dan, dat een juistere en meestal meer harmonische weg te vinden is in de benadering van 't probleem als gevolg van deze schijnbaar spontaan opkomende denkbeelden. Dit geeft de mogelijkheid invloed uit te oefenen op de gebeurtenissen, waarmee wij schijnbaar ondanks onszelf geconfronteerd worden.

Het volgende recept is iets ingewikkelder: Indien wij geconfronteerd worden met de behoefte iets te volbrengen, ongeacht de vraag, of dit al dan niet redelijk beschouwd tot onze mogelijkheden behoort, daar wij dit als een behoefte zien, vragen wij ons allereerst weer af: wie ben ik.

Wij willen erkennen, dat wij een positieve zijde hebben. Deze binden wij in gedachten zoveel mogelijk direct met onze godsvoorstelling en beleving tot één geheel. Wij maken krachtens deze kwaliteit vervolgens in ons besef zo sterk mogelijk contact met onze God en zeggen dan tot onszelf: Laat dit kracht worden.

Mits met overgave gedaan, ontstaat zo in ons een verandering, die wel niet geheel aan ons willen beantwoordt, maar die als een soort tinteling voelbaar wordt. Dit is een vorm van energie.

Door dit zelfde gevoel te behouden of wederom in ons op te wekken, kunnen wij de ontvangen krachten dan vanuit ons wezen en volgens ons eigen willen uitstralen.

Deze kracht kan bovendien door ons geheel worden overgedragen aan al degenen met wie wij, na erkenning van ons innerlijk, ons nog harmonisch verbonden kunnen gevoelen.

Mijn derde en laatste receptje luidt: Wanneer je in twijfel verkeert, zo betekent dit, dat er in jou of voor jou een strijdigheid bestaat.

Vraag je allereerst weer af: wie ben ik? Som alle erkende eigenschappen op, waarmee je je in de wereld verbonden voelt, som eveneens alles op, wat je als niet harmonisch terzijde schuift, of van geen belang acht.

Op grond van de erkende harmonieën kun je de juistheid of onjuistheid van argumenten, toestanden enz. voor jezelf gemakkelijker bepalen. Alles, wat niet past bij de door u als positief erkende kwaliteiten van eigen ik, kunt u dan reeds zonder meer terzijde schuiven. Al wat harmonisch is, blijft aanvaardbaar.

Hierdoor zal de twijfel terug worden gebracht tot een bewuste keuze. Deze keuze is altijd voor u juist, ook al zullen de resultaten daarvan in stoffelijke zin niet altijd aan uw verwachtingen beantwoorden. De juist gedane harmonische keuze heeft altijd een positieve invloed op uw verdere ontwikkeling en gemeenlijk tevens een gunstige invloed op uw mogelijkheid tot bereiken en verwerven in de wereld, waarin u zich nu van uw bestaan bewust bent.

Dat zijn 3 korte recepten. Maar wanneer u maar in alle ernst en eerlijkheid eerst de vraag tracht te beantwoorden, wie u in werkelijkheid bent, dan zult u zelf vele andere recepten kunnen ontwerpen, aangepast aan uw eigen behoeften en denkwijzen, mits u daarbij maar blijft uitgaan van het harmonische principe, zoals ik u dit duidelijk heb voorgelegd.

Door wat wij zijn, zijn wij verbonden met de oneindige. Wij kunnen dus nooit geheel zonder kracht, zonder begeleiding, of

invloed. Maar hetgeen voor ons als positief erkenbaar is, blijft voor ons het enige, waarin wij deze grotere krachten kunnen manifesteren en waaruit wij deze kracht ook steeds meer bewust voor onszelf kunnen leren ervaren.

U ziet, dat je op deze wijze heel wat zou kunnen doen en bereiken. Maar aan het begin van alles blijft de vraag staan: Wie ben ik?

Wie daarop geen eerlijk antwoord probeert te geven, bedriegt zichzelf en ontnemt zichzelf vele mogelijkheden.

Hebt u kommentaar?

x Kunt u ons ook een recept geven, waardoor met zekerheid is vast te stellen: dit komt voort uit mijn innerlijk en dat is deel van mijn konditionering? Veel van onze keuzen en voorkeuren zijn immers tot konditioneringen te herleiden.

- Ook wanneer een gevoel van harmonie voortkomt uit een konditionering, is en blijft het een positieve erkenning. Het is de positieve erkenning, waarom het hier gaat, daar alles, wat door ons als positief wordt erkend of ervaren, een weerklank zal vinden in ons werkelijke ik en als zodanig daarin aanwezig zal zijn als grondwaarde.

Wat er op neerkomt, dat een mens, die zich teveel aan details wijdt, steeds weer vast zal lopen in zijn maatschappelijke en religieuze konditionering, zelfs soms in zijn genetisch beperkt zijn.

Zodra wij echter ingaan op de essentie, behoeven wij geen bewuste scheiding meer te maken tussen konditionering en werkelijke positieve waarden in het ik, omdat in algemene zin alles, wat niet met het ware ik harmonisch is, als vraagwaardig of onjuist wordt verworpen.

Wij zullen dus altijd een juiste reactie en erkenning vinden, wanneer wij maar in alle eerlijkheid en ongeacht sociale of andere vooroordelen uitgaan van hetgeen ons innerlijk als werkelijk harmonisch en aanvaardbaar voorkomt.

Indien u echter nog duidelijk wilt weten, wat de konditionering in feite is, dan kan het volgende u misschien daarbij helpen: op het ogenblik, dat u zich verplicht gevoelt iets onmogelijk te noemen, zelfs terwijl het gebeurt, dan bent u kennelijk gekonditioneerd.

Maak geen onderscheid tussen sterk gekonditioneerd zijn en gewoon gekonditioneerd zijn, of zelfs een zwakke vorm hiervan. In de praktijk blijkt, dat je gekonditioneerd bent dan wel niet.

Indien men tracht u te konditioneren tot iets, waar u innerlijk niet harmonisch kunt zijn, zo zien wij, dat wel uw wijze van denken licht verandert, maar uw werkelijke reactie niet. Alleen de redeneertrant verandert dus, indien het zaken betreft, die uw innerlijk werkelijk raken.

Afgaande op uw reacties kunt u dan ontdekken, dat u steeds weer spreekt over de noodzaak respect te tonen voor alle gezag, terwijl u het in de praktijk alleen maar prettig vindt, wanneer iemand de moed heeft, daartegen op te komen.

Het gevoel maakt dan duidelijk, waar uw eigen innerlijke afstemming toe neigt, waar uw harmonische mogelijkheden liggen. De redenering blijkt dan niet met de feiten en de emoties te stroken. Wat veel meer voorkomt, dan de gezagsdragers aanvaardbaar zou zijn, wanneer zij dit beseften.

Vergeet hierbij niet, dat alle mensen in zekere zin gekonditioneerd zijn door het feit, dat men hen geleerd heeft bepaalde woorden en begrippen op een bepaalde wijze te interpreteren.

Mensen, die zeggen geheel vrij te willen zijn in alle doen en laten, zijn hiervan vaak het beste voorbeeld: zij leven niet meer op een gelukkige wijze, maar worden in feite de slaven van hun behoefte om vrij te zijn. Wat de grootste slavernij is, die er maar kan bestaan en meer bindend is dan elke vorm van uiterlijke beheersing of overheersing.

Zoals de mensen, die menen, dat bepaalde zaken allereerst kerkelijk of politiek staatkundig gezien moeten worden, duidelijk gekonditioneerd zijn. Innerlijk beseffen zij wel degelijk, dat je geen systeem moogt stellen boven menselijkheid. Deze mensen handelen dan vaak, tegen eigen innerlijk beter weten in, op disharmonische wijze. Maar niet allereerst, omdat zij daartoe zijn gekonditioneerd, maar omdat zij uiterlijke waardigheid of mogelijkheden stellen boven een werkelijk innerlijk harmonisch bestaan.

Geen verdere vragen of opmerkingen meer? Wel, vrienden, dan wilt u misschien, wanneer u tijd hebt en toch niets beters te doen hebt, aarzelend toch eens beginnen aan het beantwoorden van de vraag: Wie ben ik?

Houd de resultaten voor u zelf. Besef: menigeen wijst wel steeds weer op invloeden van buitenaf, maar probeert daarvoor de waarde en waardering van eigen innerlijk in feite alleen maar anders voor te stellen, dan zij in feite is.

Menigeen, die zich beroept op geesten, begeleiders en meesters, doet dit alleen om eigen gevoel van onmondigheid weg te werken. Wees dus verstandig en zet dergelijke redeneringen in verband met uzelve maar eens op zij. Vraag u alleen maar af: Waarmede ben ik in 't leven werkelijk harmonisch? Waartoe voel ik mij zonder enig bedenken steeds weer getrokken? Wat zijn de argumenten, die ik steeds weer probeer te hanteren, in werkelijkheid waard? Wat zijn de dingen, waarvoor ik steeds weer afkeer gevoel en waarom?

Dan heb je tot jezelf gezegd: Kijk, dat ben ik nou. Maar wanneer u eenmaal zover bent, geef ik u de raad dit alleen voor uzelve te doen. Verzegel in dit opzicht uw lippen tegenover de wereld, die de betekenis van uw verkenningen toch nooit zal beseffen en uw verklaringen mogelijk tegen u zal gaan gebruiken.

Dank voor uw aandacht. Goeden avond.

-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Deze maal is het voor mij een soort command performance. Het medium schijnt gezegd te hebben: Wanneer hij nu maar komt. Want hij houdt in ieder geval de tijd wel in de gaten, dus is de avond snel afgelopen.

Voor mij is dit wel buitengewoon prettig om te horen, waar nog bijkomt, dat ik mij nu aan geestelijke zaken en esoterie moet gaan wijden - iets wat ik niet zo leuk vind.

Er zijn trouwens heel wat mensen, die, wanneer zij eenmaal esoterisch worden, mij herinneren aan een Zeppelin: Zij gaan de lucht in en je weet nooit, wanneer zij ontploffen.

Er zijn ook mensen, die diep graven. De moeilijkheid daarbij is weer, dat zij soms zo diepgravend tewerk gaan, dat zij al hun eigen mogelijkheden begraven hebben, voor zij daarvan ook maar iets bemerken.

Ik vind het trouwens een mooi woord: begraven. Ik denk dan altijd aan het poten van een bloembol, nadat hij uitgebloeid is.

Hee. Dat zit sommigen niet zo lekker. Maar u moet maar denken: een ieder zegt de zaken op zijn eigen wijze, zoals met begrafenis ook het geval is: de een wordt plechtstatig uit de luxe koets begraven onder koorgezang en een ander wordt door een paar onverschillige kerels weggedragen, of maakt zijn laatste rit per hondenkar.

De laatste reis van een ieder is overigens de enige reis, die altijd gratis is. Want daarvoor betalen ten hoogste anderen. Sommige mensen zeggen: ik betaal er liever zelf voor. Maar die zijn in mijn ogen een beetje gek. Want u moet heus niet denken, dat zij u anders gewoon laten liggen.

Dus laat de tijd daarvoor maar zorgen. Want er zijn heel wat mensen zo voortdurend bezig met hun eigen dood, dat zij er eenvoudig niet meer toekomen om te leven. En dat doet mij nu juist treurig aan.

Wanneer je zorgt, dat zo zo levendig mogelijk leeft, vol-
vol- de mogelijkheden, die het leven je geeft, zul je zelfs op een levendige wijze sterven en je bent daarna meteen weer bewust in leven.

Maar wanneer je de dood vereert en je voortdurend bezig blijft houden met de dood, ben je zo onder de indruk, dat je dood bent, dat het een hele tijd kan duren, voor je een lichtje ziet en beseft, dat de stoffelijke dood niet bepaald het eind van het werkelijke leven is.

Wat mogelijk niet esoterisch aandoet, maar in ieder geval een geestelijke waarheid is, waarmee meer mensen volgens mij rekening zouden moeten houden. Wij kunnen nog best een aantal goede krachten gebruiken, ook al zijn zij pas kort geleden overgegaan.

Uw wereld vind ik trouwens ook vaak een rare wereld. Er zijn heel wat dingen, die ik mij werkelijk niet goed voor kan stellen. Maar ja, ik ben dan ook een tijd geleden ontslagen.

Weet u b.v., wat een staker in uw dagen werkelijk is? Een staker is iemand, die tijdelijk in loondienst zich laat nemen door een vakvereniging om niets te doen en zich dan laat uitbetalen om zijn eigen werk niet te doen, zodat de vakvereniging de kans krijgt het werk te doen, waarvoor zij denkt te zijn aangenomen. Wat meestal ook al op een vergissing berust.

Ik heb gehoord, dat men last heeft met rechters op het ogenblik. De rechters zijn het niet eens met de handelwijze van de vakverenigingen en de vakverenigingen zijn het geheel niet eens met de besluiten van die rechters.

Toch moet je stellen, dat de rechter alleen maar tegen de vakbonden zegt te doen, wat zijzelf van de werkgevers verlangen: praten.

Een rechter is in uw land een onafhankelijk rechtspersoon.

Dus zou de man zich niets aan moeten trekken van de vakbonden , of zelfs van de regering, maar zich alleen aan de wet moeten houden. Maar iedereen is altijd boos op de man, wanneer hij dat dan konsekwent probeert te doen.

Een rechter, die alleen oordeelt aan de hand van de wet, noemt men onmenselijk, omdat hij geen rekening houdt met de toestand en belangen van de mensen. Maar wanneer een rechter geen rekening houdt met de wet, maar deze vrij interpreteert om zo rekening met de mensen te kunnen houden, is de wet in feite waardeloos aan het worden. Je zou moeten zeggen: indien men het niet eens is met uitspraken volgens de letter van de wet, zo is dit nooit de schuld van een rechter, maar de schuld van de mensen, die de wetten hebben gemaakt, op grond waarvan de rechter uitspraken moet doen.

Je kunt natuurlijk wel menen, dat het menselijker is , om je niet aan de wetten te houden, wanneer menselijke omstandigheden dit rechtvaardigen, maar volgens de gelovigen is dat toch wel helemaal verkeerd. Je meent dan, dat je het met elke rechter op een accoordje kan gooien, terwijl het geloof toch stelt, dat de mens na de dood te maken krijgt met een enkele Rechter, die zijn oordeel zó uitspreekt, dat tegenspraak niet mogelijk is, terwijl erook geen hof van appel meer bestaat.

De kans lijkt mij ondanks hoopvolle geluiden van geloofsverkundigers niet zo groot, dat die rechter tot de mens zegt: je was half gaar, toen je zo handelde, dus laat jij je beneden maar voorlopig in de saus gooien, dan kom ik over een tijdje je wel ophalen, wanneer je helemaal gaar bent.

Zover ik het na kan gaan, is de rechter een rechtvaardige rechter. De vakbondsleiders kunnen daarmee maar beter reeds nu rekening gaan houden, anders krijgen zij later van de grote rechter ook te horen: U hebt het niet goed gedaan, dus terug en opnieuw beginnen.

Jaja, het leven van de mens is moeilijk, zeker, wanneer hij zich bezig gaat houden met esoterie. Want werkelijke esoterie komt in feite steeds weer neer op een geestelijk kiezen. En wanneer je geestelijk moet kiezen, moet je ook de kans hebben om zonder meer datgene te kiezen, wat voor jou geestelijk het beste is. Daarbij zou dus niemand anders iets te zeggen moeten hebben.

Maar hoe gaat het op aarde: daar zijn velen, die zich leiders, meesters, of ingewijden, plegen te noemen, die je vaderlijk voorhouden, dat zij het beter weten. Dus gehoorzamen of weg uit de club. Maar ik houd vol, dat een ware esotericus ook dan eigenwijs moet blijven en moet zeggen: ik kies op grond van mijn eigen mogelijkheden en ervaringen toch, wat volgens mij nu voor mij het beste is.

Innerlijk heb je nogal wat keuzemogelijkheden . Je kunt kiezen voor een bepaalde wijze van ontwikkeling, een bepaalde straling van het licht, voor zelfkennis, je kunt je doel zoeken langs de weg van de wijsheid, de weg van de schoonheid, of de weg van de liefde. Ieder mag het van de grote Baas op zijn wijze doen.

Zeker, de keuze is je eigen zaak en verantwoordelijkheid, maar in de esoterie heb je tenminste nog heel wat mogelijkheden om uit te kiezen . Jullie kunnen zo dadelijk ook weer personen gaan kiezen. Maar wanneer je het uiterlijk en hun smoesje buiten beschouwing laat, wat zijn dan eigenlijk de verschillen?

Volgens mij zijn de werkelijke verschillen gelegen in een paar woorden en de vraag, wie het inkomen krijgt. Maar de rest blijft voor u toch hetzelfde.

Eigenlijk is er voor u geen werkelijke keuze. Wanneer je het goed beziet, zijn voor u verkiezingen een wijze van kiezen, waarbij geen werkelijke keuze mogelijk is, zodat je een keuze maakt tussen precies hetzelfde in andere verpakking en dit, of je het nu wilt of niet. Leuk, hè?

Ik wil daarop niet doorgaan, want de meeste mensen menen toch al, dat ik niet esoterisch genoeg ben. Ik vind echter, dat alles onderling verbonden is.

Zo heeft volgens mij de mens geloof nodig. Waarom heeft een mens in feite een geloof van node? Ik meen om een innerlijke zekerheid te vinden, waarop hij zich kan beroepen, wanneer hij eindelijk beseft, dat hij van de rest toch niet meer opaan kan.

Maar de meeste mensen, die geloven, geloven het verder wel. Maar wanneer je, dankzij je geloof, al het andere verder maar gelooft, geloof ik, dat je er niet goed vanaf komt, wanneer je aan onze kant komt.

Je bent dan geestelijk een mogelijk vruchtbaar ei, dat nog niet voldoende bebroed is, zodat je nog lange tijd moet wachten, vóór je er uit kunt komen. En zelfs dan ben je nog alleen maar een kuiken, dat pieppiep zegt.

Een werkelijk geestelijk waardevolle ontwikkeling eist echter geestelijke rijpheid van de mens. Nu zijn er mensen, die denken: met die rijpheid van mij wordt het elke dag beter. Maar dat had je gedacht. Dat valt soms lelijk tegen. Het enige, wat elke dag rijper wordt, is de leeftijd. Maar de rest ... kijk maar uit.

Trouwens, wat betekent leeftijd eigenlijk, wanneer je die meer geestelijk benadert? Je ziet soms jonge mensen van nog geen 18 jaar, die al ouder schijnen te zijn dan Methusalem ooit werd. Want zij weten met het leven dan al geheel geen raad meer. Maar je ziet ook mensen, die al 70 jaar leven. Van hen kun je zeggen, dat de geest nog steeds willig is, ofschoon het vlees wat zwakker begint te worden. Maar voor de rest zien zij het bestaan nog met een jeugdig elan tegemoet.

Ik zou zeggen: In onszelf moeten wij trachten, de eeuwige jeugd te vinden.... O, dat doet de oudjes goed. Ik stem voor die eeuwige jeugd om de doodeenvoudige reden, dat wij juist door het kinderlijke in ons steeds weer meer gaan ontdekken, meer dingen gaan onderzoeken, meer leren, meer ervaren en steeds meer kunnen leren beseffen ook van de werkelijkheid, waarin wij leven.

Hoe ouder wij innerlijk echter worden, hoe meer wij menen, dat wij het nu wel weten, zodat wij minder zien. Waarop wij steeds minder werkelijk gaan beseffen en leren, zo steeds in mindere mate verder bewust worden, tot voor ons het ogenblik komt, dat je moet toegeven: Ik zou wel verder willen gaan, maar dat is voor mij alleen mogelijk door terug te gaan tot het mens-kind zijn.

Ik weet natuurlijk niet, of u het leuk zoudt vinden nog eens naar de wereld terug te gaan. Maar één ding is wel zeker: wanneer je overgaat en snel moet inkarneren, dan doe je er beter aan, wat op te schieten, want anders moet je nog btw betalen op je geboorte ook.

O, mag dat ook al niet. Nou ja, dan ga ik de zaken nog maar even kort samenvatten. Ik heb mijn best gedaan om op mijn wijze nog enkele geestelijk waardevolle dingen te zeggen. Maar wanneer u zo afkeurend lacht, ondanks uzelf, wordt het tijd, dat ik overschakel op wat anders.

Even nog kort het volgende: Elke mens gaat eens dood. Wat betekent, dat elke mens eens werkelijk tot leven zal komen. Als je werkelijk tot leven wilt komen, moet je echter wel van het beetje leven, dat je nu bewust hebt, maken wat je kunt.

De grootste esoterische wijsheid is dus volgens mij: nu leven met alle mogelijkheden, die je bezit op een wijze, waar je ook innerlijk voortduend ja tegen kunt zeggen. Want dan heb je in ieder geval al een aardig beginkapitaal aan ervaring en levenslust vergaard tegen de tijd, dat het werkelijke en meer volledige leven voor je gaat beginnen.

En daarmee heb ik volgens mij voldoende gezegd. Maar mogelijk zit u nog met enkele onderwerpen, die nader omschreven moeten worden. In dat geval ben ik graag bereid daaraan even mijn beste krachten te wijden.

k a r n a v a l : een periode, waarin de mensen achter maskers en onder de invloed van alcohol zich even tonen, zoals zij werkelijk zijn, zonder te beseffen, dat anderen soms toch wel weten, wie zij zijn.

Don Quichote : de mens, die door eigen edelheid soms vechten zal tegen zaken, die anderen beschouwen als windmolens, maar die innerlijk de demonen kan overwinnen en zo tot een besef van zich en de werkelijkheid kan terugkeren.

Ik kan het natuurlijk ook anders omschrijven: Van der Stoel op een buitenlandse missie. Maar wat hebben jullie daaraan? **S a n c h o P a n c h o** : In de geest van mijn laatste omschrijving: De heer den Uyl, die uit de vreemdste gemengde overschotjes nog altijd een meerderheid schijnt over te houden.

Maar je kunt ook zeggen: de eenvoudige nuchtere mens, die door zijn nuchterheid vaak de dromer de kans heeft gegeven door te dromen, tot hij beseft, wie en wat hij werkelijk is.

D o n J u a n : een simultaanspeler.

A d e m : wat je nadrukkelijk haalt, wanneer je voelt, dat je lucht tekort komt.

Dan is er ook nog Adam. Dat is de eerste mens, die met ademen is begonnen, rustig aan.

En dan hebben wij nog Adama: de aarde, die tot leven wordt, omdat er een goddelijke adem in heeft gespeeld.

v e r j a a r d a g : een ogenblik, waarop de mens feestelijk herdenkt, dat hij eens een onschuldig wezen is geweest.

Vreemd overigens: vele mensen beroemen zich op hun ouderdom, ofschoon zij juist daaraan met alle middelen zelf nooit iets hebben kunnen veranderen.

j o k e r : vermoedelijk op mij bedoeld, maar ook: een nar, die elke plaats in kan nemen, omdat het vermogen hem eigen is zich overal bij te voegen, zonder ooit een discrepantie te veroorzaken.

s p i e g e l : ongeveer datgene, wat ik u op het ogenblik verbaal voorhoud.

v e r d r i e t : een toestand, waarin men niet kan aanvaarden, wat is en door vergelijking van hetgeen zou moeten zijn met hetgeen werkelijkheid is, komt tot een zelfbeklag, dat zich in tranen pleegt te manifesteren.

l e n t e : tegenwoordig: januari, februari, mei en juni. Daarna begint de winter al weer. Wat natuurlijk maar een grap is. Lente is het ogenblik, waarop de groei begint, zonder dat de vrucht reeds kenbaar is in de vruchtbaarheid.

v o g e l : b.v. het mannelijk geslacht in hippe gedaante. Ik zou echter zeggen: een wezen, dat vliegende beseft, hoezeer alle leven steeds weer gedragen pleegt te worden door iets, wat schijnbaar niet bestaat, omdat je het immers niet kunt zien.

e e n d - v o g e l . Ik ken er verschillende, maar algemeen zou je kunnen zeggen: een parlementariër, die door twisten met anderen, ongeacht de gevolgen daarvan, steeds weer tracht voor zichzelf een grotere hap van de roem en de macht te vergaren.

u i l s k u i k e n : degene, die op de eendvogel gestemd heeft.

w e l b e s p r a a k t h e i d : het vermogen zoveel woorden snel aaneen te reien, dat anderen met verbazing luisteren, zonder te beseffen, dat er in de meeste gevallen weinig of niets gezegd wordt.

l i e f d e : het vermogen zichzelf zozeer in de ander te herkennen, dat men zichzelf verliest in de eenheid met die ander.

Mooi ? welnee, alleen maar juist. Ik heb er wel andere voor gegeven in het verleden ook zoals: wanneer liefde ontaard in een huwelijk, wordt het een strijd tussen de sexen, waarbij de wapenstilstand in bed gesloten wordt. En er zijn er nog meer. Ik heb ik dit geval echter voor de meest algemene en volgens mij meest juiste omschrijving gekozen.

w i e l : datgene, wat mogelijk maakt, dat het verkeer soms op rolletjes loopt. Maar het is ook een beeld van het menselijke leven, want de mens blijft steeds ronddraaien rond het zelfde middelpunt tot hij beseft, wat hij werkelijk is.

m a n d a l a : datgene, waardoor het innerlijk ontsloten kan worden, zodat gelijktijdig iets meer van de werkelijkheid beseft kan worden.

d r i e h o e k : soms een lastige verhouding, in andere gevallen een juist beeld van de verschillende aspecten van eenheid, waardoor de werkelijkheid gemakkelijker benaderbaar kan worden.

z e n b o e d d i s t : iemand, die door het leren beseffen van de waanzin de werkelijkheid leert kennen.

Je kunt ook zeggen: iemand, die gek genoeg is om door een voortdurend streven naar algehele zelfbeheersing zichzelf alles ontzegt, wat hij beweert niet nodig te hebben, terwijl hij voortdurend met zijn begeerte daarna strijdt.

b a n d : een deel van mijn vroegere handel, want ik ben marskramer geweest. Verder heb je de autoband, die glad wordt en daardoor menig extrasslippertje onverwacht mogelijk maakt. En dan is er natuurlijk de band tussen mensen: een uitstraling, die wederkerig is, zodat een onerlingen verbondenheid tot stand komt, die men soms wil ontkennen, maar niet ontzeggen kan.

Ten laatste is een band ook datgene, waarin vaak onsamenhangende geschriften tot een verkoopbare schijn van eenheid worden gebracht. Zoek maar uit. En dan hebben wij natuurlijk nog de binnenband, die een voorbeeld is van menselijke voornaamheid: zijn eigenschappen komen pas tot hun recht, wanneer hij voldoende opgeblazen is.

v e n t i e l : dat punt, dat het je mogelijk maakt jezelf op te blazen, mits je maar beseft op dit zelfde punt leeg te moeten lopen, want anders barst je.

Waarmede ik moet besluiten. Goeden avond.

d.d. 11 februari 1977

-0-0-0-0-0-